

I Socialdemokratiet er vi af den opfattelse, at hvis man skal sikre f.eks. ældre erstatningsret i tilfælde af berigelsesforbrydelse, er det på et helt, helt andet niveau, der skal tages initiativer, end som foreslået her i sociallovgivningen.

Jeg skal på Socialdemokratiets vegne pure afvise dette lovforslag og tillade mig at sige på CD's vegne, at CD også afviser forslaget.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne spørge den socialdemokratiske ordfører, på hvilket helt andet niveau det var, man skulle sikre plejehjemsbeboere mod berigelsesforbrydelser fra personalet.

Dette forslag og måden, det er udformet på, er udarbejdet efter utallige spørgsmål og svar fra den socialdemokratiske justitsminister, som over for mig i svar på spørgsmål har påpeget, at såfremt dette problem skulle løses, skulle det indarbejdes som bestemmelser via bistandsloven. Så det er ærlig talt en socialdemokratisk justitsminister, som har opfundet metoden. Men jeg vil meget gerne vide, hvad det er for en metode, Socialdemokratiet som parti mener kan sikre de ældre. Det kunne jeg godt tænke mig at spørge fru Grete Schødt om direkte.

Det er jo ikke et spørgsmål om, at man i Fremskridtpartiet mener, at hjemmehjælpere eller andet plejehjems personale stjæler mere end andre. Det er et spørgsmål om at sikre, hvis man mister hele sin formue, at der så er dækning, og ikke bare, hvis man får en vase slået i stykker.

(Kort bemærkning).

Grete Schødt (S):

Jeg vil svare fru Kirsten Jacobsen ved at sige, at jeg faktisk har prøvet at dyrke lidt, hvordan ældre medborgere forsikrer sig. Hvordan forsikrer man sig, hvis man bor i en treværelseslejlighed i en almennyttig bolig og har hjemmehjælp? Hvordan forsikrer man sig, hvis man bor i ældrebolig? Og hvordan er mulighederne, når man bor på plejehjem? Og jeg vil godt tilkendegive her fra talerstolen, at det er nogle af de spørgsmål, vi vil stille under udvalgsarbejdet. Hvordan forholder den virkelige verden sig i det spørgsmål?

Når jeg indledte, som jeg gjorde, var det, fordi jeg har kendskab til – og det har alle andre også – at der er andre personalegrupper end hjemmehjælpere, der kommer i det enkelte hjem, og derfor føler jeg lidt, det er en hån kun at anfægte

hjemmehjælperne, der kommer i hjemmet. Hvad med hjemmesygeplejersken? Hvad med social- og sundhedsassistenten? Hvad med hjemmeservice? Og sådan kunne jeg blive ved.

Det er derfor, jeg formulerede min ordførertale, som jeg gjorde.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg kan forstå, at det var mere formuleringsteknik, end det var indhold, da fru Grete Schødt sagde, at det var et andet system, for ellers havde fru Grete Schødt vel redegjort for systemet.

Med hensyn til det med at finde ud af, hvordan man forsikrer sig som ældre i egen bolig – og det er de jo snart alle sammen – har jeg gjort mig den ulejlighed at stille spørgsmål til industri- og samordningsministeren helt tilbage i 1994. Jeg er gået til Forsikringsrådet. Jeg har været igennem Ældre Sagen. Jeg har været hos de private forsikringselskaber.

Reglerne er således, at når kommunens personale, hvad enten det er den ene eller den anden personalegruppe, har nøgle til den pågældendes lejlighed, så er det, der forsvinder derfra, at betragte som simpelt tyveri og ikke omfattet af en almindelig indboforsikring. De ældre personer har ingen mulighed for selv at tegne en forsikring. Kommunerne er ikke ansvarlige. Vi har altså sat dem mellem to stole.

Det synes jeg er uansvarligt, og jeg kan ikke begribe, at Socialdemokratiet ikke kan indse det og vil medvirke til en løsning.

Else Winther Andersen (V):

Det er et meget forenklet lovforslag, som Fremskridtspartiet har fremsat her. Det er forenklet, da det kun rettes mod en bestemt faggruppe, og med den formulering, som teksten har, vil det jo være at kriminalisere lige nøjagtig den faggruppe, og det mener vi altså er meget uheldigt.

Men Venstre ser, at dette lovforslag faktisk åbner op for flere problemer, end det løser, og jeg vil gerne nævne nogle få eksempler på de ting, som jeg ser.

Man nævner kun én faggruppe, men vi har jo også hjemmesygeplejersker, der også kommer i hjemmene, vi har støttepædagoger i den anden sammenhæng, og vi har udvidede bofællesskabsfunktioner.

Vi må også sige, at vi har et samfund, der heldigvis ændrer sig. Vi er jo ikke stationære. Vi ved, vi får flere og flere senildemente, og de bor